De unde vine dorința de a trăi etern?

Omul știe că viața lui pe pământ este fragilă și scurtă. Și totuși continuă să spere, să viseze și să caute ceva care să dureze dincolo de timpul lui: o dreptate deplină, o pace stabilă, o viață pe care să n-o mai amenințe suferința și moartea.

Dorința aceasta se vede peste tot, în toate culturile și în toate generațiile. Vrem să lăsăm ceva în urmă, să fim amintiți, să construim pentru cei care vin după noi. De la legendele despre nemurire până la cele mai avansate laboratoare de astăzi, oamenii urmăresc același lucru: să treacă de granița pusă de moarte.

De unde vine această dorință? Așa cum foamea arată că există hrană și setea arată că există apă, dorința adâncă după eternitate sugerează că omul a fost făcut pentru mai mult decât o viață scurtă. Dacă este așa, ea nu este o simplă iluzie, ci amprenta scopului pentru care am fost creați.

Urcușul care se termină în coborâre

Omul are nevoie de zeci de ani ca să adune cunoștințe, să învețe din greșeli și să ajungă la o anumită înțelepciune. Dar tocmai când știe cel mai mult și ar putea da cel mai mult, începe declinul. Puterile scad, memoria slăbește, mintea nu mai are aceeași limpezime. Omul care altădată conducea, construia și îi sfătuia pe alții ajunge să depindă de ajutorul celor din jur pentru lucrurile cele mai simple. Tot ce s-a adunat într-o viață pare să se piardă într-o clipă.

Fiecare an în plus de experiență ar trebui să ne apropie de împlinire. De fapt, ne apropie de sfârșit. De ce îmbătrânim? De ce murim? Și ce sens mai are o viață întreagă de creștere, dacă drumul ei se încheie în mormânt?

Despre etapele vieții nu gândim așa. Nimeni nu crede că viața unui copil se termină când el ajunge la maturitate. Copilăria și școala au rost pentru ce urmează după ele. Este greu de crezut că toată creșterea unui om, o viață întreagă, ar avea ca țintă dispariția.

Niciun constructor nu ar ridica o clădire cu atâta grijă doar ca s-o lase să se prăbușească exact în ziua în care a terminat-o. Omul construiește poduri care să țină sute de ani și caută peste tot durabilitatea. Pământul, soarele și stelele își păstrează ordinea de un timp greu de cuprins cu mintea. Dacă lucrurile fără viață au fost făcute să dureze atât, este și mai greu de crezut că omul a fost făcut doar pentru câțiva ani. El este singura ființă care gândește, iubește și se întreabă despre rostul ei. Dacă omul se străduiește atât ca lucrările mâinilor lui să dăinuiască, este firesc să ne întrebăm dacă nu cumva și viața lui a fost gândită să treacă dincolo de mormânt.

De la „elixirul vieții” la inteligența artificială

Oamenii au visat mereu la „elixirul vieții”, la „tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte”. Medicina și cercetarea luptă cu îmbătrânirea din aceeași dorință: să trăim mai mult. Astăzi, odată cu dezvoltarea inteligenței artificiale, unii oameni de știință caută chiar o cale ca

memoria, gândirea și identitatea unui om să fie păstrate într-un sistem artificial, care să meargă mai departe după ce trupul se oprește.

Toate aceste eforturi arată cât de adânc stă în om dorința de a nu înceta să existe. Rămân însă două întrebări. Poate omul, prin propriile puteri, să-și asigure veșnicia? Și chiar dacă ar putea, ce fel de veșnicie ar fi, dacă ar purta în ea aceleași neliniști, aceleași conflicte și aceleași lipsuri pe care le cunoaștem astăzi?

Din broșura gratuită „Rostul Vieții”, capitolul 1. Broșura întreagă se găsește la Resurse.

Sursa: *De unde vine dorința de a trăi etern?* — Scopul Vieții
scopulvietii.ro/articole/de-unde-vine-dorinta-de-a-trai-vesnic